

vyplacen byl osobě, jež se o kapitalisaci ucházela, kapitál v určité výši, a byl-li žadatel o tom vyrozuměn, pak vzešel jemu doručením rozhodnutí právní nárok na výplatu povoleného kapitálu, a zrušení povolené kapitalisace není pak již ponecháno volnému uvážení úřadu, a zákonitost rušícího výroku posuzovati jest pak podle všeobecných právních pravidel o rušení konstitutivních aktů správních. Zrušením přiznaného nároku na výplatu kapitalisovaného důchodu zasahuje se do nabytých práv invalidy a přísluší jemu podle § 2 zákona o správním soudě právo, domáhati se nápravy stížností u nejvyššího správního soudu. Zásah do nabytého práva je přípustný vzdor nastalé právní moci cestou obnovy řízení. Obnova řízení, právoplatným rozhodnutím ukončeného, je přípustná pouze za předpokladu, že úřad rozhodnutí to založil na nesprávné skutkové podstatě, jejíž nesprávnost mu v době, kdy rozhodnutí vydal, nebyla známa. (Nález nejv. správ. soudu z 9. února 1925, č. 2473/25.)

Důchod předků podle § 25 zák. č. 142/1920:

Okolnost, že výdělek předků k jejich výživě nestačí, je pro posouzení nároku na důchod předků podle zákona z 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a m. irrelevantní, poněvadž zákon ten nečiní nárok na důchod předků odvislým od toho, zda výdělkem svým výživu svoji kryjí, nýbrž jedině od okolností, zda jsou výdělku schopni, či nikoliv. (Nález nejv. správ. soudu z 3. března 1925, č. 4207/25.)

Nárok na důchod podle § 25, odst. 1. zákona č. 142/1920 nepřísluší předku, jehož výdělečná činnost jest sice snížena, jemuž však zbývající výdělečná schopnost buď sama o sobě nebo ve spojení s jinými prameny příjmů zajišťuje potřebnou obživu (nález Nejv. správ. soudu z 29. ledna 1925, č. 1809/25).

K § 1 n. z.:

Není nutným předpokladem pracovního poměru, aby byla smluvena mzda. (Arg. § 1152 o. z. obč. — Nález nejv. správ. soudu z 31. ledna 1925, č. 1814/25.)

Příležitostná je práce jen tenkrát, když vzhledem k obvyklému zaměstnání je zjevem pouze nahodilým, ojedinělým a netvoří tak řádný zdroj příjmů osoby pracující. (Nález nejvyššího správního soudu z 31. ledna 1925, č. 1813/25 a č. 1814/25.)

Nezáleží na tom, že práce konají se jen v tom rozsahu, jak to zdravotní stav zaměstnance dovoluje, nýbrž pro založení pojistné povinnosti je rozhodujícím, že ono zaměstnání, které zaměstnanec vykonává v době, kdy to jeho zdravotní stav dovoluje, není něčím, co by se vymykalo z rámce jeho povolání a není ničím jiným, než vlastním zdrojem jeho výživy. (Nález nejvyššího správního soudu z 31. ledna 1925, č. 1813/25. — Srv. též nález z 15. prosince 1924, č. 15.819/24, v Soc. Revui, roč. 1925, str. 70.)

Hospodářský praktikant (synovec u strýce), který nekoná služeb v důsledku smluvní povinnosti, nýbrž dobrovolně, má na mysli pouze svou vlastní prápravu a výcvik pro budoucí životní povolání, nepodléhá nem.

pojistné povinnosti podle § 1. n. z. Neboť pracovní a služební poměr je založen na služební smlouvě podle § 1151 obec. obč. zák., jejíž podstatnou známkou jest, že na vykonávání služeb přísluší zaměstnavateli nárok (nález Nejv. správ. soudu ze 7. listopadu 1924, č. 19.412/24; srv. též nález z 23. ledna 1924, č. 913/24 v Soc. Revue, roč. 1924, str. 162).

Placená dovolená nepřerušuje pojistný poměr a neopravňuje tudíž k odhláске (§ 31 n. z.), ježto pracovní poměr není dovolenou ukončen, nýbrž trvá dále a trvá i povinnost platiti za dobu tu nemocenské pojistné příspěvky (nález Nejv. správ. soudu z 9. ledna 1925, č. 237/25).

K § 8, odst. 3. n. z. Náhradní povinnost při nemoci získané za válečné služby.

Pro náhradní povinnost pokladny ve smyslu § 8, odst. 3. je úplně bez významu, zdali nemoc, pro kterou byl člen pokladny v nemocnici ošetřován, získal též za válečné služby čili nic. Ani zákon z 20./2. 1920, č. 142 Sb. z. a n. neliberuje okres. nemoc. pokladnu od primérní povinnosti, vyplývající z § 8, odst. 3. n. z., hraditi nemocnici náklady, vzešlé za ošetřování pojištěného člena, nýbrž dává jí za předpokladů tam blíže stanovených pouze možnost, žádati na státu náhradu za dávky, pojištěnému členu poskytnuté, tudíž i za útraty nemocenskou pokladnou podle cit. § 8, odst. 3. již zaplacené. (Nález nejv. spr. soudu z 26./6. 1924, č. 11591/24.)

K § 11 a 60 n. z.:

Zápis pokladny (registrace) (zřízené podle zák. z 16. července 1892, č. 262 ř. z.) dle předpisu § 15 cit. zák. u ministerstva sociální péče nemá vlivu na práva, kterých nabyla pomocná pokladna povolenou změnou stanov. Není tedy závislá účinnost změny stanov na formálním zápisu do rejstříku zapsaných pokladen pomocných, nýbrž nastává již povolením dotyčné změny (tomu svědčí zejména § 5, odst. 2 a poslední odstavec téhož ř. zák. o z. p. p.; — nález nejvyššího správního soudu z 10. března 1925, č. 4848/25.) — Srv. též nález z 28. června 1924, č. 11.589/24 v Soc. Revui, roč. 1925, str. 66.

Zákonné podmínky zřízení zemědělské okresní pokladny nemocenské ve smyslu § 12, odst. 2. n. z., jsou: **ž á d o s t** zájemníků obou skupin a určitý počet pojištěnců zemědělských a lesních. Zákon nestanoví nikde, že by předepsaný počet těchto pojištěnců bylo zjistiti průměrem pojištěnců z nějakého časového období, nýbrž rozhoduje počet pojištěnců v době, kdy se o zřízení pokladny jedná (nález Nejv. správ. soudu z 18. listopadu 1924, č. 20.255/24. — P. p.: Zřízením Zemědělské pokladny dotčená okresní nem. pokladna žádala totiž, aby úřad ke zřízení zemědělské pokladny povolaný zjistil průměrný počet zemědělského a lesního dělnictva a nikoli stav jeho v době žní a řepové kampaně, kdy počet ten je enormně vypjatý. — Srv. též nález ze 7. února 1924, č. 2092/24 v Soc. Revue, roč. 1924, str. 495.

K § 13, č. 1, odst. 1. n. z.:

I pojištění u věcně nepřislušné pokladny (okr. nem. pokl. zemědělské) po dobu svého trvání vylučuje nucené pojištění u okresní nemocenské pokladny, jen když ono pojištění co do způsobu a míry vyhovuje požadavkům nemocenského zákona. Tendence nemoc. zákona,